

Residus: encara no som europeus

Al voltant del 5 bilions de tones de residus industrials es generen als Països Catalans, tot i que a les Illes Balears només es controlen els urbans.

Els residus industrials, que signifiquen cada volta més un índex important de benestar social, sumen a Catalunya 3.700.000 tones per any, segons un informe del 1987 de la Junta de Residus de la Generalitat d'aquesta comunitat.

Perquè el lector en tinga una referència visual, tots aquests residus omplirien 185.000 camions de 20 tones de capacitat, que, un darrere l'altre, podrien estendre's al llarg d'uns 550 km., la distància que, per exemple, hi ha aproximadament entre València i Girona. Aquesta xifra mostra una diferència abismal amb les que l'Agència del Medi Ambient, que depèn de la Conselleria d'Indústria Comerç i Turisme, ha facilitat a EL TEMPS i que donen un total de 632.000 tm. per any al País Valencià —la qual cosa implica que a Catalunya es produeixen sis vegades més residus que al País Valencià, dels quals el 60% —unes 386.000 tones per any— els produeix només la província de València, ni tampoc amb la situació a les Illes Balears que no tenen dades concretes en aquest sentit, segons informa **Miquel Payeras**.

Només, dins de la proposta del pla de gestió de residus urbans, apareixen a Mallorca dades referides a algun tipus de residus, i que a l'any 1986 van ser quantificades aproximadament en 300.000 tones a l'any. Aquesta diferència pot estar produïda tot i que no hi ha informació detallada en aquest sentit, per la diferent estructura productiva de les diverses comunitats, en el

A Catalunya, els residus anomenats específics són el 40% del total.

ARXIU

sentit que un 58% de la població activa del País Valencià es dedica al sector de serveis, a l'igual que Mallorca depèn d'aquest sector a causa del turisme.

L'informe de l'Agència del Medi Ambient, que depèn de la Generalitat valenciana, especifica igualment que la major part d'aquests residus es produeixen a la costa, que acapara el 75% del total d'indústries registrades al País Valencià, segons l'informe "La Comunitat Valenciana a l'Europa Comunitària" que publica la Generalitat. La comarca de l'Horta és la major productora de residus, aproximadament s'hi produeixen el 30% dels residus industrials totals del País Valencià.

Malgrat que no hi ha dades concretes quant al finançament necessari per a l'eliminació d'aquests residus industrials, el director general de la Secretaria General del Me-

di Ambient del MOPU, José María Roche, declara que mancarien uns dos bilions de pessetes per a adaptar les normes espanyoles a les directives comunitàries a tot l'estat, segons informa el nostre col.laborador **Miquel Borràs**. Malgrat que les dades són del 1986/7, a l'informe *Medio Ambiente en Espana* de la Direcció General del Medi Ambient apareixen simplement directives proposades per la Comissió de la matèria i que fan referència a la inversió en tecnologies per a la prevenció d'aquest tipus de residus, com també a les normes que regiran el trasllat interfronterer a l'àmbit de la Comunitat (Directiva de la Comissió 87/112/CEE de 23 de desembre del 1986).

A Catalunya els residus industrials anomenats *especials* (són els vertaderament perillosos i tòxics per al medi ambient) representen el

40% del total generat, mentre que al País Valencià aquesta proporció és un 20% menor.

Aquests residus *especials* corresponen principalment als químics, amb elevats percentatges de mercuri, plom, seleni, arsènic, bor, àcids, sals..., i també olis industrials no dissolubles en l'aigua. La resta dels residus fan referència als urbans o assimilables —aquells que es produeixen pel consum domèstic— i els inerts i reutilitzables, que no tenen un perill especial per al medi ambient, però que sí que degraden l'impacte visual i paisatgístic.

Les polítiques de prevenció van acompanyades d'un grup d'ajudes i subvencions a les empreses perquè puguen variar les seues rutines productives i les substitueixen per altres de menys *contaminants*. Però, moltes vegades les empreses es mostren molt reàcties a declarar el volum de residus que produeixen en l'exercici de la seua activitat, ja que aquesta declaració dona informació sobre la seua veritable activitat productiva, a més de ser generadors d'uns costos socials a causa de la contaminació.

Sembla que no es podrà donar una vertadera dimensió a aquesta problemàtica fins que l'empresa no assumisca aquests residus com a part important de la seua comptabilitat, i d'aquesta manera la degradació ambiental passa a ser considerada com a dèficit, encara que no és fàcilment quantificable.

Daniel Hermosilla